

Skisano vreme.

Spisal Ivo Trošt.

ravo vreme tisto popoldne ni bilo kislo. Mrzlo je dihala burja in nekoliko oblačno nebo je bilo res, a zimsko solnčece je pa tudi kdaj pokukalo izza oblakov, radovedno, zakaj se je tako nenadoma skisalo vreme Grudnovemu Jančku in sestrici Julki. Kdo bi se tudi ne prijel za glavo? Ako se jeseni pooblači

nebo in začne pomalem rositi izpod njegove čmerno nagubančene kučme, se nihče ne čudi. Ako so semtertja stari ljudje sitni in neustrežni, sami sebi na poti na svetu, ali je to kaj nenavadnega? Toda Grudnovima otrokoma je sredi najhujše zime cvetela prelepa mladost. In vendar, in vendar! Le pogledjte podobici! Ali ni to le mimogrede skisano vreme, ki se mora čim prej zjasniti, da posije zlato solnčece veselja, ljubezni in mladosti ne samo na vogel Grudnove hiše, marveč tudi za Grudново peč, kjer sta se igrala?

Mati so se zunaj ob ognjišču oprli na kuhalnico in poslušali nedognano pravdo, časih so pa radovedno pogledali v sobo nevšečno nakremžene oblake, kdaj začno iz njih padati debele kaplje. In res so začele.

Pravili so, da je bilo v četrtek popoldne tistega skisanega dne, ko sta se Janček in Julka sprla in zares ločila v žalosti in sovraštvu. Morda bo kdo imenoval malenkost, ker sta se, češ: majhen lonček vzkipi naglo. Toda pogledjmo od kraja!

„Saj vidim, ali misliš, da ne vidim: naš Biček! Na, kužek, na!“

„Tvoj je Biček; to je muca!“

„To je muca; to je Biček!“

„Muca, Biček! — Biček, muca! . . .“

In ročice so se iztezale na tablico in se dotikale obeh podob z vedno bolj mokrimi prstki, a vmes so švigali jezni pogledi, vmes so tekle solze na obeh straneh.

Julka je otresala s črnimi kodri na glavicu in Jančku je čopek na vrhu čepice skakal kakor oživel na levo in desno: k Bičku in mucu!

In najbrž bi se bila iz skisanih oblakov vsula celo toča na Julčine kodre in na Jančkov čopek, zakaj drobni prstki so se skrčili v drobne pesti, da se ni oglasila mama izza ognjišča: „Pa za tako malovreden nič! Bratec in sestrice, pa za nič sta se sprla! O grdob grdoba! Ali ni to grdo?“

Janček kakor da ne čuje opomina, pograbi tablico in se odpravi k sosedovemu Lojzku. Julka tudi ni marala zaostati, pa je zbežala kar pred njim mimo matere v kuhinji ven pred hišo, trdeča Jančku: „Zate ne maram, ne, si siten. K teti pojdem na vas. Pa bodi sam, le bodi!“

Mati so pa govorili: „Bratec in sestrice, pa se spreta za tako malo reč! Pa tako grdo sta se sprla! Ali ni to grdo?“ Janček se potoži: „Ko je pa tako sitna!“

„Ali nisi siten tudi ti?“

„Ali jaz nisem tako, nisem!“

„Vse sem slišala: ti si siten in Julka je sitna; ti si pa že šolar, pomisli, a ona šele otrok.“

„Saj vam pravim, mama, da nisem tako siten.“

„Če res nisi takšen, marveč boljši, zakaj ne stopiš za njo in je ne pokliče nazaj? Ali ti ne bo dolgčas brez setrice?“

Janček je šel res ven za njo, vedel pa ni, ali naj krene k Lojzetu ali naj pokliče Julko, ki poreče potem, da jo je prosil; s tem postane njena mačka Biček . . . Ob voglu je obstal in ugibal: če krene tako, ne bo prav, če krene drugače, bo še bolj narobe. Poleg tega ga je tudi zeblo in izza vogla je videl pred vratmi k teti stoječo Julko, ki jo je gofovo tudi zeblo. Držala se je pa vendar silno jezno, in solze so ji silile v oči.

„Janko, Janko!“ zakličejo mati, in to je odločilo, da je zaklical tudi Janček: „Julka, pojdi domov, se bova še igrala!“ Sestrice je gotovo komaj čakala, da jo kdo pozove, zakaj tudi njo je zeblo in dolgega časa se je bala. „Kaj bi hodila k teti! Doma je bolje!“ A Janček je ugibal: „Kaj bi hodil k sosedu. Doma je bolje, in mati poreko, da sem starejši in pametnejši; Julka je še otrok!“

Skisano vreme se je kmalu razvedrilo: sijalo je zopet ljubo solnce, grela mladost in ljubezen.

